

UZASADNIENIE

Powód (...)Bank Polska S.A. we W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od R. S. kwoty 3041,22 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 974,20 zł od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu w postaci opłaty sądowej i skarbowej. W uzasadnieniu powód wskazał, iż zawarł z pozwanym umowę kredytu, z której pozwany się nie wywiązał (pozew – k. 1-2).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 29 września 2014 r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. Od powyższego nakazu zarzuty wniósł pełnomocnik pozwanego, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia i powołując się na treść art. 118 kc. Wniósł ponadto o zasądzenie na rzecz pozwanego od powodu zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (zarzuty z załącznikami – k. 20-26).

Pismem z dnia 12 lutego 2015 r. pełnomocnik powoda wniósł o zwrot nakazu zapłaty opatrzonego klauzulą wykonalności (k. 38). Pismem z dnia 20 lutego 2015 r. (data stempla pocztowego) pełnomocnik powoda cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia, wniósł o umorzenie postępowania i o odstąpienie, na mocy art. 102 kpc, od obciążenia strony powodowej kosztami postępowania (k. 36).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny i przedstawia się następująco:

W dniu 15 grudnia 2005 r. (...)Bank Polska S.A. we W. udzielił R. S. kredytu na zakup towaru i usług w wysokości 6207 zł na okres od dnia 51 grudnia 2005 r. do dnia 15 października 2006 r. Pozwany był zobowiązany do spłaty kredytu zgodnie z harmonogramem spłaty kredytu na podstawie zawartej umowy (umowa – k. 9-9v).

Pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty pozostałej należności głównej w wysokości 974,20 zł, odsetek naliczanych od tej kwoty oraz opłat i prowizji w wysokości 131 zł. Pismem z dnia 29 października 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty wymaganego zobowiązania. Powód do dnia dzisiejszego nie uiścił brakującej należności z tytułu umowy kredytu (wyciąg z ksiąg banku – k. 10, wezwanie do zapłaty – k. 11).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów lub ich kserokopii znajdujących się w aktach sprawy i przytoczonych w opisie stanu faktycznego Zważywszy, iż dowody te nie były kwestionowane przez żadną ze stron, Sąd nie miał podstaw, aby odmówić im prawdziwości i wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Wobec podniesionego przez pozwanego zarzutu roszczenie strony powodowej należało uznać za przedawnione.

Zgodnie z treścią art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Powód jest niewątpliwie przedsiębiorcą, a udzielane przez niego klientom kredyty są związanym z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. W przedmiotowej sprawie wierzytelność stała się wymagalna z dniem 15 października 2006 r., w związku z czym uległa przedawnieniu w 2009 r.

Jako że pismem z dnia 20 lutego 2015 r. powód cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia, a w ocenie Sądu cofnięcie pozwu należy uznać za dopuszczalne, nie jest ono bowiem sprzeczne z ustawą, ani z zasadami współżycia społecznego i nie zmierza do obejścia prawa, należało uchylić nakaz zapłaty i umorzyć postępowanie na podstawie art. 203 § 1 i 4 kpc w zw. z art. 355 § 1 kpc w zw. z art. 496 kpc. Cofnięcie dla swej skuteczności nie wymagało zgody strony pozwanej (nastąpiło przed rozpoczęciem rozprawy – art. 203 § 1 kpc), nie było również sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego ani nie zmierzało do obejścia prawa.

Należało również oddalić wniosek powoda o nadanie nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności, jako że brak było w sprawie niniejszej tytułu egzekucyjnego w postaci prawomocnego orzeczenia sądu (art. 777 § 1 pkt 1 kpc).

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 203 § 2 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 2 kpc. Jako że strona powodowa jest podmiotem profesjonalnym, powinna zdawać sobie sprawę z konsekwencji dochodzenia przedawnionych roszczeń, Sąd nie znalazł więc podstaw do zastosowania art. 102 kpc. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną składa się opłata skarbową oraz wynagrodzenie pełnomocnika ustalone w oparciu o § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, 461 j.t.).

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.